

- 1) oddala skargę na decyzję wymienioną w pkt 1
- 2) odrzuca skargę na postanowienie wymienione w pkt 2.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 listopada 2004 r. na podstawie na. 104 § 1 kpa oraz art. 12 pkt 2 i art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101. poz. 926 ze zm.) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odmówił uwzględnienia wniosku *Pana X* o nakazanie Dyrektorowi Generalnemu w *Ministerstwie A* podania pełnej treści danych zawartych w aktach osobowych *Pana X* oraz wydania odpisów kserokopii poszczególnych dokumentów.

Powyższa decyzja oparta została o ustalenia, z których wynika że pismem z dnia 27 maja 2004 r. ww. wystąpił do swojego pracodawcy z wnioskiem o wydanie mu odpisów poszczególnych dokumentów z jego akt osobowych.

Pismem z dnia 1 czerwca 2004 r., Dyrektor Biura Kadr *Ministerstwa A* przekazał mu duplikat świadectwa pracy z dnia 30 września 2000 r. oraz kopię pisma z dnia 14 maja 2002 r., zwalniającego skarżącego z pełnienia obowiązków dyrektora departamentu. Biuro poinformowało *Pana X*, iż pozostałe dokumenty nie są aktami osobowymi w rozumieniu § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. Nr 62, poz. 286 ze zm.), a w związku z tym nie podlegają udostępnieniu.

W związku z wyżej wskazanym pismem Dyrektora Biura Kadr, *Pan X* pismem z dnia 2 czerwca 2004 r. wystąpił do Dyrektora Generalnego o weryfikację „odmownej decyzji Dyrektora Kadr” w przedmiocie wydania mu żądanych dokumentów.

Dyrektor Generalny nie przychylił się do wniosku zainteresowanego, przy czym, stosownie do art. 33 ust. 1-4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, póź. 926 z późn. zm.), poinformował *Pana X* o treści przedmiotowych dokumentów.

Zdaniem *Pana X*, Dyrektor Generalny nie mógł odmówić jego prośbie o wydanie mu odpisów (kserokopii) wskazanych przez niego dokumentów, gdyż jego wniosek znajdował uzasadnienie nie tylko w przepisach prawa pracy, ale również w przepisach art. 29 i art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych .

Dokonując oceny powyższych ustaleń faktycznych Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odwołał się do przepisu art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, zgodnie z którym w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze

decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, w szczególności uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych.

Jednakże, stosownie do art. 18 ust. 3 ustawy, jeżeli przepisy innych ustaw regulują odrębnie wykonywanie czynności, stosuje się przepisy tych ustaw.

GIODO podniósł, że sprawy dotyczące prowadzenia akt osobowych pracowników regulują przepisy szczególne - art. 94 pkt 9a Kodeksu pracy oraz przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobem prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. Nr 62, póź. 286 ze zm.).

Z powyższych przepisów wynika, że sprawa dotyczące gromadzenia przez pracodawcę akt osobowych regulują w sposób zupełny przepisy prawa pracy, a sprawy dotyczące tych kwestii należą do kategorii spraw ze stosunku pracy w rozumieniu art. 476 Kodeksu postępowania cywilnego.

GIODO odwołał się także do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w myśl którego przepisy Kodeksu pracy oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobem prowadzenia akt osobowych pracownika są przepisami odrębnych ustaw odnoszących się do przetwarzania danych i w rozumieniu art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych mają przed tą ustawą pierwszeństwo stosowania jako regulacja przewidująca dalej idącą ochronę danych (wyrok SN z dnia 16 marca 2000 r. IPKN 672/99 Palestra 2001/9-10 s. 192). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy uznał także, że dokumentacja dotycząca zatrudnionych ma w przepisach rozporządzenia bardzo szczegółowy i wyczerpujący charakter, a poza tym naruszenie powołanych przepisów otwiera zainteresowanemu drogę dla dochodzenia roszczeń przed sądem pracy. Sprawa, w której pracownik domaga się od pracodawcy zachowań mających prawną doniosłość w świetle przepisów o zasadach prowadzenia dokumentacji zatrudnieniowej, należy do kategorii spraw z zakresu prawa pracy, a konkretnie spraw o roszczenie ze stosunku pracy (art. 476 § 1 pkt 1 kpc), co nadaje jej równocześnie przymiot sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 kpc. Przepisy ustawy o ochronie danych osobowych mają wobec danych dotyczących zatrudnienia zastosowanie tylko w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawodawstwa pracy.

Zdaniem GIOIDO, sprawa nakazania Dyrektorowi Generalnemu Ministerstwa A wydania *Panu X* odpisów - kserokopii dokumentów z jego akt osobowych, mieści się w wyłącznej kognicji sądów powszechnych i nie może być rozpatrywana w toku postępowania przed GIOIDO.

Niezależnie od powyższego GIOIDO stwierdził, że przepisy art. 29 i 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych nie przewidują obowiązku udostępniania przez

administratora dokumentów zawierających żądane dane osobowe. Administrator jest zobowiązany wyłącznie do udostępnienia danych osobowych, a nie dokumentów je zawierających.

Odnosząc się do wniosku *Pana X* w przedmiocie przeprowadzenia w *Ministerstwie A* czynności kontrolnych GODO wyjaśnił, że podjęcie takich czynności pozostawione jest uznaniu organu i uzasadnione tylko w sytuacji stwierdzenia niezgodnego z prawem działania podmiotów określonych w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy.

Pan X wniósł do GODO o ponowne rozpoznanie sprawy rozstrzygniętej decyzją z dnia 5 listopada 2001 r.

Pismem GODO z dnia 10 grudnia 2004 r. został wezwany do uiszczenia opłaty skarbowej w kwocie 5 zł.

Po uiszczeniu żądanej opłaty *Pan X* zwrócił się do GODO o zwrot opłat pobranych przez organ, twierdząc że zostały pobrane bezpodstawnie.

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2005 r., na podstawie art. 123, 63 § 1 i 2 i art. 261 kpa oraz art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 29 sierpnia 1997 r. i art. 1 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 9 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, póź. 2532), GODO odmówił zwrotu opłaty skarbowej.

Odwołując się do powyższych przepisów GODO stwierdził, że *Pan X*, składając podanie w przedmiocie wszczęcia postępowania w jego sprawie oraz odwołania, zobowiązany był do uiszczenia opłaty skarbowej w stosownej wysokości.

GODO poinformował jednocześnie ww., że na podstawie art. 123 § 2 kpa w zw. z art. 141 § 1 kpa postanowienie, którym odmówiono zwrotu opłaty skarbowej jest niezaskarżalne oraz że, stosownie do art. 142 kpa, strona może zaskarżyć je w odwołaniu od decyzji.

W dniu 9 lutego 2005 r. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa, po rozpoznaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zaskarżonej decyzją z dnia 5 listopada 2004 r., utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Stała się ona przedmiotem skargi *Pana X* do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Ponadto w jej treści skarżący zakwestionował postanowienie GODO o odmowie uwzględnienia wniosku w przedmiocie zwrotu opłaty skarbowej.

Zdaniem skarżącego przepisy Kodeksu pracy, ani też przepisy wykonawcze nie zawierają regulacji dotyczącej udostępnienia danych osobowych, a art. 221¹ kp odsyła wprost do ustawy o ochronie danych osobowych.

Wobec wyraźnego odesłania, twierdzenie GODO, iż w przypadku odmowy udostępnienia informacji (dokumentu) ze zbioru danych osobowych właściwy jest sąd pracy - jest błędne.

W ocenie skarżącego, ustawodawca nie zdefiniował wprawdzie pojęcia „udostępnianie danych”, z czego absolutnie nie wynika, że udostępnianie danych nie może nastąpić w formie wydania kopii dokumentów zamieszczonych w zbiorze osoby, której zbiór dotyczy, skoro ustawodawca przewidział udostępnianie danych na piśmie, pismem jest kopia dokumentu zamieszczonego w zbiorze.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, do kompetencji GODO należy wydawanie decyzji m.in. w przedmiocie udostępnienia danych osobowych. Próba budowania przez organ argumentacji przeciwnej na podstawie art. 5 ustawy, jest w ocenie skarżącego chybione.

Skarżący zarzucił także naruszenie przez GODO art. 7, 9, 10 i 13 kpa poprzez uchylenie się przez GODO od podjęcia działań kontrolnych w *Ministerstwie A*.

Stwierdził też, że postanowienie odmawiające zwrotu opłaty skarbowej uważa za bezzasadne.

W odpowiedzi na skargę Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wniosł o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Wbrew zarzutom zawartym w skardze, zaskarżona decyzja nie narusza prawa. W piśmie z dnia 6 lipca 2004 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, na skutek którego wszczęte zostało postępowanie w niniejszej sprawie skarżący zażądał nakazania Dyrektorowi Generalnemu *Ministerstwa A* wydania odpisów (kserokopii) wskazanych przez siebie dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych oraz przeprowadzenia kontroli przestrzegania przez *Ministerstwo A* przepisów dotyczących ochrony danych osobowych.

Zakres uprawnień GODO określony został w art. 18 ust. 1 ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, póź. 926 ze zm.).

Zgodnie z tym przepisem w razie stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych. Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej nakazuje administratorowi danych, w drodze decyzji administracyjnej przywrócić stan zgodny z prawem, a w szczególności usunięcie uchybień, uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych.

Z powołanego przepisu wynika, że do wydania decyzji pozytywnej, w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy, konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa określonego przepisami ustawy o ochronie danych osobowych.

Kierując się treścią wniosku złożonego do GODO przez skarżącego, należy stwierdzić, że żądając ingerencji GODO, skarżący pozostaje w przekonaniu o naruszeniu

przez Dyrektora Generalnego *Ministerstwa A* prawa określonego w art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Stosownie do wymienionego przepisu każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które Jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się informacje jej dotyczące oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych.

Pismem z dnia 30 czerwca 2004 r. Dyrektor Biura Kadr *Ministerstwa P* przekazał skarżącemu wykaz danych osobowych zawartych w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych skarżącego, wymienionych w piśmie skarżącego z dnia 2 czerwca 2004 r. Tego rodzaju zachowanie sianowi o wykonaniu prawa skarżącego określonego w art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy i odpowiadającego temu prawu obowiązku administratora przewidzianego w art. 29 ust. 1.

Powyższe oznacza jednocześnie, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia prawa w kontekście ustawy o ochronie danych osobowych, a zatem podjęcie przez GODO decyzji, o jakiej mowa w art. 18 ust. 1 byłoby nieuzasadnione.

W ustawie o ochronie danych osobowych brak jest przepisów obligujących administratora do udostępnienia dokumentów zawierających dane osobowe.

Ustawodawca posługuje się pojęciem „udostępnienia”, odnosząc je zawsze do danych osobowych, a nie do zawierających je dokumentów. Zdaniem Z. Goika, ustawa nie określa sposobu udostępniania danych osobowych. Kwestia ta jest pozostawiona uznaniu konkretnego administratora, który w zakresie swego działania może przyjąć dowolną, najdogodniejszą dla siebie i podmiotów, którym dane mają być udostępnione formę, uwzględniając w szczególności charakter gromadzonych danych, sposób ich składania i przechowywania (por. Forma udostępniania i odmowy udostępniania danych osobowych, Radca Prawny 2000 Nr 1, s. 34).

Także wg G. Sibigi, administrator udziela odpowiedzi w dowolnej, ustalonej przez siebie formie, chyba że wnioskodawca zastrzegł pisemną formę przekazania informacji (por. Postępowanie w sprawach ochrony danych osobowych Dom Wydawniczy ABL s. 70).

W ocenie Sądu, kwestia udostępnienia dokumentów znajdujących się w aktach osobowych pracownika nie jest w ogóle objęta regulacją ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych i nie może być na jej gruncie rozpatrywana.

Stąd też powoływanie się przez GODO na art. 5 ustawy wydaje się nieuzasadnione.

Uprawnienie do żądania udostępnienia pracownikowi dokumentów (kserokopii) złożonych w jego aktach osobowych nie mieści się w zakresie praw, które przysługują

osobie w związku z przetwarzaniem jego danych osobowych, uprawnienia tego należy poszukiwać w treści praw i obowiązków wynikających ze stosunku pracy.

Przede wszystkim, powoływany przez skarżącego art. 22¹ § 5 Kodeksu pracy nie stanowi podstawy do żądania pracownika wydania dokumentów z akt osobowych w oparciu o przepisy o ochronie danych osobowych. Przepis ten określa prawa pracodawcy związane z przetwarzaniem danych osobowych pracownika i tylko w tym zakresie, w kwestiach nieuregulowanych odsyła do przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, żądanie przez pracownika udostępnienia dokumentów (kserokopii) z jego akt osobowych jest ściśle związane z istniejącym stosunkiem pracy, na co wprost wskazuje art. 94 pkt 9a Kodeksu pracy. Przepis ten zobowiązuje pracodawcę do prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akt osobowych pracowników. Należy zgodzić się z G10DO, że sprawa w przedmiocie udostępnienia dokumentów z akt osobowych jest sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1 kpc.

Dlatego też decyzja G10DO, na mocy której odmówiono uwzględnienia wniosku skarżącego o nakazanie pracodawcy wydania dokumentów (kserokopii) z akt osobowych skarżącego jest zgodna z prawem.

Natomiast skarga *Pana X* na postanowienie G10DO z dnia 26 stycznia 2005 r. jest niedopuszczalna.

Postanowienie w przedmiocie odmowy zwrotu opłaty skarbowej, nie rozstrzyga o istocie sprawy i nie podlega odrębnemu zaskarżeniu.

Zgodnie z art. 142 kpa postanowienie, na które nie służy zażalenie strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

Złożony przez skarżącego wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie został uzupełniony o zarzuty dotyczące wymienionego postanowienia. Z tego też względu w zaskarżonej decyzji brak jest stanowiska organu w tym przedmiocie, co czyni skargę w tym zakresie niedopuszczalną.

Z tych wszystkich przyczyn, na podstawie art. 151 i art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, póź. 1270, ze zm.), należało orzec jak w sentencji.